

[Albertsen]

den bestemt kvota; som altså er nedskåret i det omfang, det her er refereret.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg synes, der er grund til at indlede med her fra folketingets talerstol at bringe en tak til ældrekommissionens medlemmer i almindelighed og til dens formand, Bent Rold Andersen, i særdeleshed.

Vi har fået et godt materiale som udgangspunkt for drøftelsen her i dag og videre frem. Ældrekommissionens betænkninger er jo fra mange sider blevet kaldt debatoplæg, og jeg mener faktisk, at det er en rigtig karakteristik. Jeg tror, det er vigtigt, at vi gør os klart, at der ikke her ligger en række færdigsyede løsninger, som politikerne skal sige ja eller nej til, men der nævnes en række ideer. Der nævnes også konkrete forslag, som kan bidrage til at vende udviklingen i en mere gunstig retning og samtidig – uanset om vi kan lide det eller ej – kan bidrage til, at vi udnytter ressourcerne på dette område på en bedre måde, end tilfældet har været før.

Jeg synes også, man har lov til at sige, at det har været en god debat i dag, som ikke har været præget af alt for mange overbud. Selv hr. Albertsen har i realiteten været sådan nogenlunde beskeden i forhold til så mange tidligere lejligheder i sine udtalelser om, hvad en siddende regering havde af forpligtelser, og det synes jeg er et godt grundlag for at komme videre.

Når jeg i øvrigt skal se på den almindelige karakteristik, som er givet af redegørelsen, så er jeg naturligvis betydelig mere tilfreds med karakteristikken fra fru Aase Olesen, som sagde, at den var behersket, fremfor fru Inge Fischer Møller, der sagde, at den var tynd. Det er ikke nogen hemmelighed, at jeg har lagt vægt på, at denne redegørelse er behersket, og derfor synes jeg, at fru Aase Olesens udtryk er godt dækkende, for det nytter ikke, at vi går ud med en masse løfter, som vi i virkeligheden ikke er i stand til at indfri. Det ville heller ikke den socialdemokratiske regering havde haft nogen som helst mulighed for.

Der kan naturligvis nævnes mange gode argumenter for forøgelse af pensioner og forøgelse af rådighedsbeløb og mange andre ting, som kunne bidrage til at forbedre pensionisternes økonomiske vilkår, men tilbage

står, hvad en række ordførere heldigvis har understreget igen i dag, at antallet af ældre er stærkt voksende, og uændret aktivitetsniveau betyder, at der for 1980–1990 bliver ekstra udgifter på 7–9 mia kr. Det synes jeg nok er en klar advarsel til os om, at vi skal tænke os godt om med henblik på, hvordan vi kan skabe bedre forhold og samtidig udnytte de økonomiske ressourcer på en bedre måde.

Dermed kan vi jo godt tage hul på debatten om privatisering, som naturligvis giver anledning til en vis grad af forvirring. Jeg forstår udmærket godt, at fru Inge Fischer Møller og andre har bedt om at få klargjort, hvad jeg egentlig mener.

Denne debat tror jeg vil blive klarere og klarere formuleret, jo længere vi kommer hen på vinteren, vil jeg gerne sige til fru Inge Fischer Møller. Det er ikke så let at vende udviklingen, heller ikke på dette område, fra den ene dag til den anden. Men jeg vil godt sige, hvad der ikke er indeholdt i privatiseringsbegrebet. Der er naturligvis ikke indeholdt, at man f. eks. skulle til at drive institutioner for ældre og andre på privatøkonomisk basis. Der er ikke tænkt på ændringer på de områder. Men det er lige så klart, at regeringen med sin privatiseringsdiskussion både på dette og på andre områder lægger op til at inddrage mennesker i samfundet i større udstrækning, end de har været før. Man kunne udtrykke det på en anden måde: det er i virkeligheden et spørgsmål om at skabe et supplement til det, mange kalder behandlersamfundet inden for den sociale sektor. Det mener vi faktisk er en meget afgørende ting, ikke som et modstykke, men som et supplement til at menneskeliggøre, måske i større udstrækning, end vi har kendt det op igennem 1970'erne.

Tager vi specielt den ældre generation, som vi diskuterer i dag, er der efter min mening behov for at få stadfæstet, at mange af løsningerne skal skabes af de ældre selv. Det er ikke folketinget, der skal udstede cirkulærer om, hvordan man skal indrette sig. Det er heller ikke kommunerne, der skal lave retningslinjer for det. Det er ældreorganisationerne selv, det er de private organisationer, som i øvrigt interesserer sig for ældrepolitikken som helhed, som efter min mening skal blåstemmes i højere grad og ikke gøres til en andenrangsfunktion, men gøres til en funkti-